

Levon

มุมมองนักอ่านพระเจ้า เล่ม 5

전지적 독자 시점

sing N song

เขียน

8 hours

แปล

BLACKBOX

ภาพประกอบ

ก า ร อ่ า น คื อ ร า ก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

ต่อให้อ่านมามากแค่ไหน

สุดท้ายก็ยังมีความรู้สึกบางอย่างที่ผมไม่อาจเข้าถึงได้อยู่ดี

- sing N song

หนังสือคุณภาพ
โดยอินทรีกรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

ภาพจากการต่อสู้ที่ดูเด็ดเดี่ยวกว่าครั้งไหนๆ กำลังจะปรากฏ และอย่างที่ เคยเกริ่นไว้ว่า คู่ต่อสู้ที่จะมาเยือนคราวนี้โหดหินจนแม้แต่ยูงฮยอกยังเคยพ่าย และเสียชีวิตมาแล้ว ไข่ เรากำลังพูดถึงภัยพิบัติแห่งอุทกภัยกันอยู่นั่นเอง

「ภัยพิบัติสุดท้ายของซินาโรที่ 5 ‘ภัยพิบัติแห่งอุทกภัย’ เป็นภัยพิบัติที่ อันตรายที่สุดและน่าเศร้ามากที่สุด」

นี่คือคำบรรยายเกี่ยวกับ ‘ซินยูซิง’ เนื่องจากพวกเราไม่ใช่คิมดกจา ก็เลย ไม่ได้รู้ล่วงหน้าว่าที่บอกว่าอันตรายที่สุด แล้วก็เศร้าที่สุด มันหมายความว่า ยังไง แต่ไม่จำเป็นต้องคาใจนาน เพราะว่าในเล่มนี้มีคำตอบแน่นอน

Levon

ภาวะเอกฐาน (5)

ผมตั้งใจว่าจะจบหลักสัณน้อย แต่พอลืมนัดตื่นขึ้นมามีอีกครึ่งก็พบว่า
ไฟยังคงมีอยู่

[กลุ่มดาว ‘ผู้พิพากษาเปลวเพลิงดุจปีศาจ’ เป็นกำลังใจให้คุณในการดูแล
อวตารของคุณ]

ข้อความที่อูรีเอลส่งมาปลุกผมตื่นโดยไม่ตั้งใจ ให้ตายเถอะ ตั้งแต่ตอนที่
ผม ประกาศตัวเป็นผู้สนับสนุน พวกกลุ่มดาวก็เป็นแบบนี้กันหมด

[กลุ่มดาว นักโทษรัดเกล้าทองคำ หัวเราะคิกคักเกี่ยวกับการเลือกของคุณ]
ก็แค่ผู้สนับสนุนเลื่อนลอย คนที่ยังไม่ได้ส่งสมเรื่องเล่าแบบเป็นรูปธรรม
อย่างผมจะกลายเป็นกลุ่มดาวผู้สนับสนุนจริง ๆ ได้ที่ไหนกัน คนที่ไม่อาจให้ยืมได้
กระทั่งอักษรสักอันจะเป็นผู้สนับสนุนแบบไหนได้ แต่ถึงอย่างนั้นผมก็มีเงินทอง
ให้ใช้จ่ายคล่องมือยิ่งกว่าพวกกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่บางกลุ่มเสียอีก

[กลุ่มดาวจำนวนมากให้ความสนใจในการตัดสินใจของคุณ]

[กลุ่มดาวจำนวนหนึ่งคิดว่าการทำงานของคุณเป็นการถือดี]

ปฏิกิริยาของพวกกลุ่มดาวเมื่อได้ยินคำประกาศตัวของผมว่าจะสนับสนุน
ซินยูซึ่งแบ่งออกเป็นสองพวกใหญ่ ๆ

ที่ให้ความสนใจน่าจะเป็นพวก ‘หาอวตาร’ และที่คิดว่าผมอวดเก่งถือดีคง
เป็นพวก ‘หาความบันเทิง’ ซึ่งกลุ่มหลังนี่ก็เป็นพวกที่เกลียดผม

แน่นอนว่ายังมีพวกที่ยินยอมไม่ได้ว่าอยู่ฝ่ายไหนกันแน่อีกกลุ่มหนึ่ง

[กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ เฝ้ามองกลยุทธ์ของคุณด้วยความสนใจ]

[คุณได้รับเงินสนับสนุน 1,000 เหรียญ]

ตอนที่ได้เห็นนิยามของเจ้านี้ครั้งแรก ผมคิดว่ามันน่าจะเป็นกลุ่มดาวระดับผู้ยิ่งใหญ่ แต่ระยะหลังมานี้ความคิดของผมเริ่มเปลี่ยนไปนิดหน่อย ทั้งระดับการสนับสนุน ทั้งความมั่งคั่ง เจ้านี้อย่างน้อยก็น่าจะอยู่ใน ‘ระดับเรื่องเล่า’ ขึ้นไป แต่ไม่ว่าจะพลิกค้นใน ‘สามวิธีรอด’ เท่าไรก็ไม่เห็นจะเจอชื่อ ‘จอมวางแผนลับ’ เลยสักประโยค ถ้าอย่างนั้นก็หมายความว่าเจ้านี้เป็นกลุ่มดาวจากต่างโลก หรือไม่ก็เป็นกลุ่มดาวที่ไม่ได้มีบทบาทอะไรใน ‘สามวิธีรอด’ ตกลงว่ามันเป็นใครกันแน่

ครึ้นนน

ซินยูซึ่งอยู่ในระหว่างการฝึกฝนใช้สกีอย่างหนัก ณ มุมหนึ่งของซากตึกมาตั้งแต่เมื่อคืน เธอใช้โพชั่นพื้นฟูพลังเวทที่ผมให้จนกองพะเนินสุดเต็มไปด้วยหมด และกำลังใช้สกีไล่พวกโกลด์ที่ถูกจับมาจากแถวๆ นั้น

พลังออร่าเลื่อนรางยัดแฉ่ออกมาจากร่างของซินยูซึ่งและเชื่อมเข้ากับผิวของโกลด์ มันคือพลัง [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] ที่เคยเห็นจากอีกลียอง ผมก้มหน้ามองซินยูซึ่งที่ฝึกหนักจนได้ตาดำคล้ำไปหมด ก่อนจะเอ่ยถาม

“ซินยูอา ได้หลับบ้างหรือเปล่า”

“ยังคง”

“ถ้าไม่ยอมนอนจะโดนลงโทษนะ ไปนอนก่อนแล้วค่อยมาฝึกไป”

“...อีกนิดนะค่ะ”

[ตัวละคร ‘ซินยูซึ่ง’ กำลังใช้งาน ‘สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย Lv.8’]

[ตัวละคร ‘ซินยูซึ่ง’ เปิดใช้งาน ‘ฝึกสัตว์ Lv.7’!]

.

.

[‘ฝึกสัตว์’ ล้มเหลว!]

[สัตว์ประหลาดเริ่มคลุ้มคลั่ง!]

โกลด์หลุดจากการควบคุมและวิ่งกระโจนเข้าไปใส่ซินยูซึ่ง ก่อนที่ผมจะทันได้ลงมือ อันซุยของที่นั่งสับหงกอยู่ข้างๆ ก็จัดการเขวี้ยงอาวุธลับออกมา เสียงฉีกดังขึ้นพร้อมกับร่างของโกลด์ที่ถูกเสียบตรึงเข้ากับซากตึกแล้วแน่นิ่งไป

อันชวยองที่สะลึมสะลือทั้งตัวกลับลงนอน สีหน้าของชินยูซึ่งเศร้าหมองลง
ผมมองเด็กน้อยอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเปิดใช้งานสกล

[สกลเฉพาะตัว ‘ลิสต์ตัวละคร’ ถูกเปิดใช้งาน!]

ผมเลือกเป็นเวอร์ชันสรุปย่อ

<ข้อมูลตัวละครฉบับย่อ>

ชื่อ : ชินยูซิง

คุณลักษณะ : บีสต์เทมเมอร์ (หายาก), นักฆ่าสะท้อนกลับ
(ทั่วไป)

สกลเฉพาะตัว : [ฝึกสัตว์ Lv.7], [สายใยการสื่อสารอัน
หลากหลาย Lv.8], [ฝ่าท่วงไว Lv.8], [ข้ามสายพันธุ์ Lv.6]

อักขระ : ไม่มี

ค่าสถานะ : [ความแข็งแกร่ง Lv.19], [พลังกำลัง Lv.14],
[ความเร็ว Lv.44], [พลังเวท Lv.45]

- * ปัจจุบันกำลังใช้งานแพ็คเกจพัฒนา I
- * ปัจจุบันกำลังใช้งานแพ็คเกจพัฒนา II
- * ปัจจุบันกำลังใช้งานแพ็คเกจฉลองซินาริโอใหม่

เป็นอย่างที่คาด ใช้แพ็คเกจพัฒนาถึงสองแพ็คเกจแบบนี้ช่วยให้ความเร็ว
ในการพัฒนาสกลเพิ่มสูงขึ้นสุด ๆ แถมยังมีแพ็คเกจฉลองซินาริโอใหม่ที่ช่วย
เสริมสร้างการวิวัฒนาการของคุณลักษณะด้วย บางทีอาจจะไม่มีอวตารคนไหน
ในคาบสมุทรเกาหลีได้รับการสนับสนุนแพ็คเกจขนาดนี้เลยก็ได้

เดิมทีเด็กคนนี้ก็มีพรสวรรค์อยู่แล้ว เพราะฉะนั้น [สายใยการสื่อสารอัน
หลากหลาย] น่าจะพุ่งทะลุเลเวล 10 แล้ววิวัฒนาการกลายเป็น [สายใยการสื่อสาร
อันหลากหลายระดับสูง] ได้ในไม่ช้า

ปัญหาคือการที่เธอครอบครองค่าสถานะระดับนี้ แต่กลับไม่สามารถฝึก
โกล์ซึ่งเป็นแคสต์วีประหลาดระดับ 8 ได้นี้แหละ หากดูจากการตั้งค่าของระบบ
นี่เป็นเรื่องที่ไม่ควรจะเกิดขึ้น ชินยูซิงก้มหน้าก้มตาด้วยความละอายใจ

“...หนูคงไม่มีพรสวรรค์แน่เลยล่ะ”

“เธอน่ะมีพรสวรรค์พอแล้ว”

ผมจะปล่อยให้หวดตารล้ำค่าที่อุตสาหะได้ตัวมาไว้ในมือต้องหมดกำลังใจแบบนี้ไม่ได้ การที่ซินยูซึ่งไม่สามารถใช้พลังได้อย่างมีประสิทธิภาพอาจจะเป็นเพราะบาดแผลในใจของเธอ

“มีเรื่องอะไรคาใจหรือเปล่า”

“...หนูกลัวล่ะ”

คาดเดาได้ไม่ยากว่าเธอกลัวอะไร

“สัตว์ประหลาดไม่ใช่สัตว์เลี้ยง”

“หนูรู้”

ซินยูซึ่งฆ่าลูกสุนัขที่เลี้ยงมากับมือและมีชีวิตรอดมาได้ ความเป็นจริงเรื่องนั้นจึงฝังลึกอยู่ในใจของเด็กน้อย

ผมครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะพูดขึ้น

“รู้อะไรหรือเปล่า ถ้าเอาชนะซินาโรได้ทั้งหมด ความปรารถนาจะเป็นจริง...”

“คุณลุงนะ เวลาโกหกจูมูกจะใหญ่ขึ้นล่ะ”

จจะวไปกิลยองก็เคยพูดอะไรแบบนี้เหมือนกัน พวกเด็กที่ใช้ [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] ได้จะอ่อนไหวง่ายต่อภาษากาย ผมเองก็ไม่ใช่มนุษย์ที่เชี่ยวชาญด้านการปลอมโยนเสียด้วย เด็กน้อยถามขึ้นคล้ายกับไม่อยากให้ผมคิดมากเรื่องนี้

“...หนูจะทำได้ดีใช่ไหมล่ะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว เธอเป็นคนที่ฉันเลือกเชียวนะ”

นัยน์ตาของซินยูซึ่งสั่นระริก

“ฉันเลือกเธอแทนที่จะเป็นกรุงโซล และจะไม่มีวันเสียใจด้วย”

“...”

“เธอจะทำได้ดียิ่งกว่าใคร”

ซินยูซึ่งเงยหน้าขึ้นมองผมอยู่ครู่หนึ่ง ก่อนจะก้มหน้าลงแล้วกำมือเข้าแบมือออกสลับกัน หลังจากนั้นก็เริ่มมองสำรวจใบหน้าผม

“คุณลุง ถ้าหนูแข็งแกร่งขึ้นได้จริง ๆ...”

“ถ้าแข็งแกร่งขึ้นแล้วทำไมหรือ”

ชินยูซึ่งนั่งเลอยู่พักใหญ่ ก่อนจะหัวเราะเบา ๆ

“ไม่มีอะไรหรอกค่ะ หนูจะลองพยายามดูอีกรอบนะคะ”

แล้วชินยูซึ่งก็หมุนตัวหันหลังกลับไปลองใช้สกล

...จู่ ๆ ก็รู้สึกกระอักกระอ่วนใจชอบกล นี่เป็นเพราะผมดันนึกคิดขึ้นได้
พอคิดว่าชินยูซึ่งในนิยายต้นฉบับเป็นเด็กแบบไหน

「“พี่จูงฮยอกหล่อจังเลยคะ”」

「“พี่จูงฮยอกเก่งที่สุดเลยคะ”」

「“ชอบพี่จูงฮยอกที่สุดเลยคะ”」

เด็กคนนี้เป็นแฟนคลับตัวยงของยูจูงฮยอกใน ‘สามวีรธิดา’ ฉบับดั้งเดิม

เด็กน้อยเพิ่งจะอายุเท่าไรกันเชียว แนนอนว่าเธอไม่ได้จะมาแย่งชิง
ตำแหน่งนางเอกอยู่แล้ว ก็แค่มีตำแหน่งเป็นน้องสาวตัวน้อยที่คอยตามต้อย ๆ
เท่านั้น เท่าที่ผมจำได้ เหมือนว่าเธอจะทะเลาะกับยูมีอาบ่อยสุด ๆ ด้วย...

คิดขึ้นมาได้แล้วก็รู้สึกกังวลหน่อย ๆ ผมอุตส่าห์เล็งดูเธออย่างแข็งขัน
ถ้าสุดท้ายยังโดนยูจูงฮยอกแย่งตัวไปอีกจะทำยังไง

ผมเงยหน้าขึ้นแล้วเหลียวหลังกลับไปมอง ฮันซูของลูกขึ้นมาบิตซ์เกียจ
พอสบตาเข้ากับผมก็สับัดหน้าใส่ ยัยนี้เอาแต่งอนผมมาตั้งแต่เมื่อวานแล้ว

“เฮ้ย”

“อะไร”

“จะเอาแต่งอนกันแบบนี้หรือไง”

“อย่ามาพูดกับฉัน”

“ฉันมีเรื่องอยากถามสักเรื่อง”

ผมถามเสียงค่อยเพื่อไม่ให้ชินยูซึ่งได้ยิน

“...หน้าตาระดับฉันถือว่าเป็นไงมั่ง เทียบกับยูจูงฮยอก”

ฮันซูของมองผมด้วยสีหน้าเหมือนมีแมลงบินเข้าหู

“นี่ถามเพื่ออะไรกันแน่น”

“เปล่า แค่อยาการู้อย่างบริสุทธิ์ใจ”

หลังจากเรียนจบมัธยมปลายผมก็ไม่เคยให้ความสนใจกับรูปร่างหน้าตาตัวเองเลยสักครั้ง

แต่ทั้งนี้ของสาวของยูงฮยอกที่ได้พบกันก่อนหน้านี้ แล้วไหนจะปฏิกิริยาของพวกนักพยากรณ์อีก มันทำให้ผมอดคิดไม่ได้ว่าหน้าตาของผมคงไม่ค่อยเป็นที่น่าพอใจเท่าไร ทั้งที่เวลาแอบถ่ายเซลฟี่ในห้องน้ำผมก็ว่าตัวเองไม่ได้น่าเกลียดอะไรขนาดนั้น

[กลุ่มดาวผู้แสนโหดเฝ้ามองคุณด้วยความสมเพช]

“ยอมรับชะเถอะ”

“เฮ้ย ฉันไม่ได้ถามเพราะอยากได้ยินคำปลอบใจ ก็แค่อยากรู้เฉยๆ...”

“ที่ฉันช่วยได้ก็มีแค่ปลอบใจนี่แหละ”

บัดซบ

“...ขนาดนั้นเชียว?”

ผมหันไปมองชินยูซึ่งเงียบๆ

ผมตัดสินใจแล้ว จะปล่อยให้เด็กคนนี้พบกับยูงฮยอกไม่ได้เด็ดขาด

พวกเราออกไปล่าสัตว์ประหลาดแถวนั้นทุกครั้งที่มีความว่าง สะสมเหรียญไปเรื่อย ๆ

ผมใช้เหรียญที่รวบรวมมาไปกับชินยูซึ่ง เพราะอย่างนั้นค่าสถานะของเธอจึงพัฒนาอย่างรวดเร็วจนน่าตกใจ

เหรียญถูกเอาไปใช้เพิ่มค่าความเร็วกับค่าพลังเวทเป็นหลัก เพราะค่าสถานะสองอย่างนั้นสำคัญที่สุดในการช่วยให้ [ผีเท้าว่องไว] กับ [ผีกลั้ว] และ [สายใยการสื่อสารอันหลากหลาย] พัฒนาได้อย่างมีประสิทธิภาพ

หนึ่งวันผ่านไป ท้องฟ้ามืดสลัว ยามค่ำคืนมาถึง ในที่สุดชินยูซึ่งก็บรรลु [สายใยการสื่อสารอันหลากหลายระดับสูง] แต่ยังไม่สามารถบรรลु [ผีกลั้ว] ได้เช่นเคย ชินยูซึ่งถามขึ้น

“...หนูในอนาคตแข็งแกร่งกว่านี้เยอะเลยใช่มั้ยคะ”

แน่นอนอยู่แล้ว ถ้าสู้กันซึ่ง ๆ หน้า ชินยูซึ่งในตอนนี้อยู่ไม่มีทางต่อกรได้เลย แต่ถ้าตั้งใจฝึกฝนอย่างตอนนี้ อย่างน้อยก็น่าจะช่วยขัดขวางความสามารถ

หลักที่ชินยูซึ่งในอนาคตครอบครองได้ การที่‘ภัยพิบัติแห่งอุทกภัย’ เป็นตัวอันตรายนั้นเพราะพลังของเธอเพียงคนเดียวสามารถควบคุมกองกำลังทั้งกองได้

“จงเชื่อมั่นในตัวเธอในปัจจุบันมากกว่าอนาคตที่ยังมาไม่ถึงเถอะ”

ถ้าชินยูซึ่งในอนาคตทำได้ ย่อมต้องมีโอกาสที่ชินยูซึ่งในปัจจุบันเองก็สามารถทำได้เช่นกัน ขอแค่ให้เธอต่อสู้กับตัวเองในอนาคตได้ไหว พวกเราก็จะมีโอกาสชนะ

เพราะชินยูซึ่งในอนาคตไม่มีทางลงมือฆ่าชินยูซึ่งในปัจจุบันอย่างเด็ดขาด
“อืมแล้วล่ะ”

หลังจากจัดการกินชาหลังของโกล์สจันเกลี้ยง ยูซังอาทิสวดภาวนาสั้นๆ

“คุณยูซังอ่านบิถิศาสนาเหรอครับ”

“เปล่าหรอกค่ะ ตอนนี้นั้นฉันไม่มีศาสนา”

“งั้นทำไมถึงได้สวดภาวนา...”

“สวดให้เทพเจ้าแห่งโอลิมปัสนะค่ะ”

มันเป็นการสวดภาวนาที่ดูสมจริงมากเสียจนผมอึ้งไปเล็กน้อย จะว่าไปเทพเจ้าทั้งหลายที่พวกเรารู้จักกลับกลายเป็นเรื่องจริงกันหมดแบบนี้ จุดประสงค์ของการสวดภาวนาจึงยิ่งชัดเจนมากขึ้น

“วันนี้ผมกับฮันซูยองจะอยู่เฝ้าเวรให้ก่อน คุณยูซังอ่านเถอะครับ”

“ไหวเหรอค่ะ”

“ครับ”

ยูซังอาพายักหน้าก่อนจะงีบหลับไป ฮันซูยองนั่งฟังผ่นั่งฝั่งตรงข้ามกับหญิงสาวแล้วไถ่สมาร์ตโฟนไปมา

เป็นธรรมดาที่จะรู้สึกอึดอัดใจ เดิมทีพวกเราเป็นศัตรูกัน แนวคิดของฮันซูยองเองก็ตรงข้ามกับยูซังอาอย่างสุดขีด เพราะฉะนั้นไม่ว่าต่อไปจะต้องทำเรื่องอะไร สองคนนี้ก็จะมีความคิดเห็นที่ขัดแย้งกันมากกว่าจะร่วมมือกัน

หลังจากชินยูซึ่งกลับไปด้วยความเหนื่อยล้าก็เหลือแค่เสียงพินลุกใหม่ก่อให้เกิดเปลวไฟลูกโชนท่ามกลางคำเตือนอันแสนอ้างว้าง ฮันซูยองเป็นฝ่ายพุดขึ้นก่อน

“นายเองก็นอนเถอะ”

ผมเอนกายนอนบนพื้น แต่กลับไม่่วง เหลืออีกสี่วันขึ้นารัโที่ 5 จะเริ่มขึ้น ชินยูซึ่งยังคงไม่มีพัฒนาการอะไร แถมเมื่อตอนกลางวันผมก็ได้รับข้อความจากเซตคังซอ

ข้อความที่ว่า [ใครบางคนกำจัด ภัยพิบัติแห่งธารน้ำแข็ง ในเขตตะวันตก]

ไม่จำเป็นต้องถามเลยว่าใครลงมือ ถ้าหากภัยพิบัตินั้นลงมาเยือนโลกจริง ๆ คงทำให้กรุงโซลกลายเป็นยุคน้ำแข็งไปแล้ว ยูจุงฮยอกออกหน้าช่วยขวามั่นไว้ให้ บางทีเขาคงจะได้พบกับฮียอนซองอย่างปลอดภัยแล้วละมัง

ฮันซุยของมองเปลวไฟลูกโซนก่อนจะเปิดปาก

“เฮ้ ฉันสงสัยอยู่เรื่อง”

“เธอชี้เหร”

ฮันซุยของขมวดคิ้วแน่น

“ใครเขาสงสัยเรื่องนั้นกัน ไอ้คนใจแคบ”

“งั้นอะไร”

“นายอยากทำอะไรกันแน่”

“ทำอะไรงั้นเหร”

“เป้าหมายของนายคืออะไร ฉันว่ามันแปลกทุกครั้งเลย ทั้งเรื่องที่ทำลายบัลลังก์ราชา ไม่ยอมฆ่าเด็กนั้น...นายตั้งใจจะทำอะไรกันแน่”

“มีฉากจบที่ฉันอยากเห็น”

“ฉากจบที่อยากเห็น?”

ผมพยักหน้าเบา ๆ ผิดคาดที่ฮันซุยองไม่ถามอะไรอีก กลับกันหญิงสาวพูดเรื่องอื่นขึ้นมาแทน

“ฉันเองก็มีฉากจบที่อยากเขียนเหมือนกัน”

“นิยายของเธอ?”

“อืม”

“งั้นฉันขอถามเธอสักเรื่อง”

“อะไร”

“ทำไมถึงได้ถือป เดิมทีเธอเองก็เขียนได้ดีอยู่แล้วไม่ใช่เหรไง”

“บอกแล้วไงว่าไม่ได้ถือป ดูเหมือนนายจะคิดว่า ‘สามวิธีรอด’ เป็นคัมภีร์

ไปเบิ้ลอะไรเทือกๆ นั้นเลยนะ มันก็เป็นแค่นิยายเหมือนกันนั่นแหละ การสนับสนุนจากผู้ที่อยู่เหนือกว่า ภารกิจการเอาชีวิตรอด ตัวละครเอกผู้ย้อนกลับได้เหมือนในเกม สมัยนี้พลอยๆ หานิยายที่ไม่ใช่แนวนี้ยังจะยากกว่าด้วยซ้ำมั้ง”

“ปัญหาคือ ของเธอมันคล้ายที่สุด”

“ทุกอย่างก็มีเหตุผลในตัวทั้งนั้น ฉันเล่าอะไรให้ฟังสักเรื่องมัยละ กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว มีเด็กสาวผู้ยากจน...”

“ถ้าเป็นเรื่องของเด็กสาวยากจนผู้ชื่นชอบการประพันธ์ได้ล้มเหลวในการเดินตามความฝันของตัวเอง และต้องดิ้นรนหาทางเพื่อให้มีข้าวกิน จนสุดท้ายก็ต้องลอกเลียนแบบนิยายของคนอื่นละก็ ฉันขอผ่าน”

ฮันซูของอ้าปากค้างก่อนจะเบ้าปาก

“ที่จริงแล้วนายอ่านความคิดคนอื่นได้ใช่ไหม”

“...หา?”

“หรือไม่ก็อาจจะเป็นอะไรคล้ายๆ แบบนั้น ไซ้หรือเปล่า”

“เธอนึกว่าฉันเป็นพระเจ้าหรือไงกัน ถ้ามีสกลิแบบนั้นฉันคงไม่ต้องมาลำบากลำบากขนาดนี้หรอก”

[ตัวละคร ‘ฮันซูของ’ กำลังใช้งาน ‘จับเท็จ Lv.3’]

[ตัวละคร ‘ฮันซูของ’ ตรวจสอบแล้วว่าคำพูดดังกล่าวเป็นเท็จ]

ฮันซูของหัวเราะคิกคัก

“โฮ ในเมื่อทำได้ งั้นก็ลองอ่านความคิดฉันหน่อยสิ”

“บอกแล้วไงว่าอ่านไม่ได้”

“ฉันไม่ได้ก๊อปปี้จริงๆ นะ”

พอผมมองฮันซูของด้วยนัยน์ตาสงสัย ฮันซูของก็เปิดใช้งาน [จับเท็จ] ใส่ตัวเองราวกับต้องการจะพิสูจน์ให้ผมเห็น

[ตัวละคร ‘ฮันซูของ’ ตรวจสอบแล้วว่าคำพูดดังกล่าวเป็นจริง]

...อะไรนะ

“ฉันเคยอ่าน ‘สามวิธีรอด’ จริงๆ แต่ที่เขียนออกมาคล้ายกันมันเป็นแค่เรื่องบังเอิญ ฉันก็แค่เขียนไปตามที่ฝันเห็นเท่านั้น”

[ตัวละคร ‘ฮันซูของ’ ตรวจสอบแล้วว่าคำพูดดังกล่าวเป็นจริง]

...ก็สงสัยอยู่ว่าเธอกำลังพูดพล่ามอะไร ยัยนี้อ้างเรื่องความฝัน สภาวะ
ตอนตัวเองไม่ได้สติเลยเอาผิดไม่ได้

“ยังไงก็เคยอ่านอยู่ดี เพราะเคยอ่านแล้วถึงได้ฝันต่างหาก”

“นั่นก็เป็นไปได้ แต่ว่า...”

ฮันซูยของลั้งเลก่อนจะพูดต่อ

“ช่วงนี้จู่ๆ ก็คิดขึ้นมาได้”

“คิดอะไร”

“ถ้าโลกความจริงคือต้นฉบับของจริง ส่วนฉันก็สร้างต้นฉบับอีกอันขึ้นมา
งั้นบางที่ตัวตนของฉันก็อาจจะเป็นแค่ของที่ก๊อปปี้มาจากต้นฉบับตั้งแต่แรก...”

“ฟังดูเหมือนเธอกำลังแก้ด้วยเรื่องที่ฉันไม่เข้าใจเลยนะ...”

“ก็แค่คิดแบบนั้นแหละ”

ที่จริงก็ใช่ว่าผมจะไม่เคยลองคิดอะไรแบบนี้ ผมคิดมาตลอดตั้งแต่ตอนที่
‘สามวิธียอด’ กลายมาเป็นเรื่องจริง โลกใบนี้คือความจริงที่เขียนซ้อนทับนิยาย
หรือโลกความจริงถูกเปลี่ยนเป็นนิยายไปแล้วกันแน่ ผมส่ายหน้าหัวือ ก่อนจะ
ลุกขึ้นยืน

“เฮ้ย สลับเวอร์กันเถอะ เธอไปนอนซะ เอาแต่พูดเรื่องหนักๆ แบบนั้น
เดี๋ยวพวกกลุ่มดาวในช่องได้ลดลงพอดี”

“ยังงี้ช่วงนี้กลุ่มดาวก็สนับสนุนน้อยลงเพราะฉันไปไหนมาไหนกับนาย
อยู่แล้ว”

“นั่นเป็นเพราะเธอเอาแต่ก่อเรื่องปวดตับอยู่เรื่อยต่างหาก”

หลังจากนั้นพวกเราก็ยังคงเถียงกันอีกหลายประโยค ก่อนที่ผมจะปิดปาก
เงิบแล้วมองหน้าฮันซูยของที่นอนฟุ้งซ่านตึกพร้อมกรนครอกเสียงดัง

น่าขำที่ผมดันคิดแบบนี้

...โล่งอกที่เธออยู่ที่นั่นด้วยกัน

ความจริงที่ว่าคนที่รู้ว่าโลกใบนี้คือ ‘นิยาย’ ไม่ได้มีแค่ผมคนเดียวมันช่วย
ปลอบประโลมจิตใจของผม

หลังจากนั้นผมก็เริ่มสัปหงกจนเผลอหลับ อาจเป็นเพราะเหนื่อยเกินไป
หรืออาจเป็นเพราะประมาทเนื่องจากรู้สึกได้รับการปลอบประโลมอย่างที่ไม่เคย

คาดคิดมาก่อน สุดท้ายผมก็กลับไปทั้งแบบนั้น

มันเป็นแค่ช่วงเวลาสั้นๆที่ผมได้นอนหลับฝันหวาน

แต่ผมไม่ควรหลับเลย

วันต่อมา เมื่อลืมตาตื่นขึ้นอีกครั้ง ฮันซุยองก็กลายเป็นศพเย็นชืดไป
เสียแล้ว

ทดลองอ่าน

ภัยพิบัติแห่งอุทกภัย (I)

ผมจับชีพจรของร่างอันซบของที่ยืนขัด แล้วหัวใจก็ร่วงตกลงไป
อยู่ที่ตาตุ่ม ผมตกใจมากเมื่อรู้ว่าอันตรายของตายแล้ว ใช้เวลาครุ่นคิดว่าผมจะเริ่ม
ตั้งสติได้

“...คุณดกจา?”

ยูซังอาลุกขึ้นจากที่นั่ง เธอคงจะสังเกตอะไรบางอย่างได้ ผมรับความ
ช่วยเหลือจากยูซังอาในการช่วยสำรวจศพของอันตราย

“ไม่มีบาดแผล”

สถานการณ์เลือนรางจนกลายเป็นแค่หมอก

ไม่มีบาดแผล ถ้างั้นหรือว่ายาพิษ? ถ้าเป็นยาพิษที่สามารถฆ่าอันตรายได้
โดยไม่เหลือร่องรอยของการติดพิษ แสดงว่าจะต้องเป็นพิษที่ร้ายแรงมาก

แต่ไม่มีทางที่พิษแบบนั้นจะถูกปล่อยออกมาในตอนนี เรื่องที่น่าสงสัย
ไม่ได้มีแค่นั้น หากพิษถูกปล่อยออกมาจริง แล้วทำไมคนที่เหลือถึงยังปลอดภัยอยู่
ล่ะ หรือต่อให้มีคนครอบครองพิษพวกนั้น ก็ไม่มีเหตุผลอะไรให้เจาะจงวางยาพิษ
อันตรายของคนเดียวอยู่ดี

มันแปลกตั้งแต่ตอนที่จู่ๆ ผมก็วังจวนผลอลับแล้ว

...เดี๋ยวนะ กลับ?

“อ้อ...ขอโทษค่ะ หนูหลบหนีไปใช้มัยคะ”

มองไปเห็นชินยูซึ่งขี้ตาเพราะเพิ่งตื่น ผมหันขวับไปมองยูซังอา

“คุณอยู่ข้างอาทึกลับตลอดเลยใช่ไหมครับ”

“...ค่ะ”

อยู่ข้างอาหน้าแดงก่ำด้วยความละอายใจ ถ้ากระทั้งอยู่ข้างอาอย่างหลบจนลุกไม่ขึ้น แสดงว่าเมื่อคืนไม่มีใครอยู่เฝ้ายามเลย หรือก็คือผมเป็นคนเฝ้ายามคนสุดท้าย ก่อนจะหลับไปพร้อมกับทุกคน

โง่ชะมัด เรื่องที่ผมควรจะสงสัยไม่ใช่ ‘ใครฆ่าฮันซูยอง’ และ ‘ฆ่าได้ยังไง’ แต่ควรจะเริ่มจาก ‘ทำไมผมถึงหลับ’ ต่างหากล่ะ

เวทหลับไหล? ไม่ เวทมนตร์แบบนั้นมีแต่พวกผู้หวนคืนที่ใช้กันบ่อย ๆ

สักจุด? ต่อให้ใช้มันก็ไม่มีทางหลอกประสาทการรับรู้ของผมได้

งั้นก็เหลือแค่คำตอบเดียว

ผมเดินเข้าไปใกล้กองไฟ มองเห็นกองกระดูกโกลล์ที่พวกเรากินไปเมื่อวาน ถ้าสมาชิกกลุ่มหลับกันทั้งหมด โอกาสที่เป็นไปได้มากที่สุดก็มีแค่นี้ พอจัดการ เชียวกองกระดูกออกก็เห็นผงสีเขียวร่วงอยู่บนพื้น

ต้นยานาสเปรตต้า

นึกแล้วเขียว มีคนผสมผงพวกนี้ลงในเนื้อโกลล์

ลำต้นของยานาสเปรตต้า ถ้าไม่ดื่มยางต้มก่อนมันจะมีฤทธิ์เป็นยานอนหลับ รุนแรง และเนื่องจากเป็นพืชต่างโลกจึงไม่อาจแก้พิษได้ด้วยตำราแพทย์แผน ตะวันออก เพราะฉะนั้นจะต้องกินมันพร้อมกับยางต้มเสมอ...

“เมื่อวานใครเป็นคนเอาโกลล์พวกนี้ไปทำอาหารนะครับ”

“น่าจะเป็นคุณซูยอง...”

ผมถอนหายใจเบา ๆ อาหารเมื่อวานคือเนื้อโกลล์ที่ชินยูซึงฝึกฝนล้มเหลว และคนที่ลงมือเอาโกลล์พวกนั้นก็ไม่ใช่ใครที่ไหน แต่เป็นฮันซูยอง

“โดนต้มซะเฉยๆ”

ผมเดินเข้าไปใกล้ศพซิดของฮันซูยอง

เพราะตกใจมากผมเลยเผลอลืมไปครู่หนึ่ง ร่างแยกอวตารจะไม่มีวันสลาย ไปตรานที่ศีรษะไม่ถูกระเบิด แต่ทำไมถึงได้ล็อกกันเล่นแบบนี้ ยิ่งไงก็ถูกผูกมัดไว้ ด้วย ‘เอกสารสัญญาให้คำสัตย์ปฎิญาณชั่วคราว’ ดังนั้นเธอก็หนีไปไหนไม่ได้ ลักหน่อย

ในตอนนั้นเอง ตรงตำแหน่งหัวใจของฮันซูยงก็มีแสงสีฟ้าส่องสว่างวาบขึ้นมา

...นั่นมัน?

“เดี๋ยว”

ผมไม่สนใจปฏิกิริยาของสมาชิกกลุ่มและเอื้อมมือเข้าไปใกล้ศีรษะของฮันซูยง วินาทีต่อมาแสงสีฟ้าก็สว่างจ้า ร่างแยกอวตารสลายไปในพริบตา

[ร่างแยกอวตารของตัวละคร‘ฮันซูยง’รับผลของการละเมิดสัญญาแทน]

[ตัวละคร‘ฮันซูยง’สละร่างแยกอวตารของตัวเองเพื่อลบล้างบทลงโทษส่วนใหญ่ของ ‘ปฏิญาณชั่วคราว’]

“อา...”

ยูซังอาครางแผ่วเมื่อเข้าใจแล้วว่าเกิดอะไรขึ้น

ผมเองก็ไม่เคยรู้มาก่อนว่าร่างแยกอวตารเอามาใช้แบบนี้ได้ด้วย ในนิยายต้นฉบับมิให้รับความเสียหายแทนร่างจริงอยู่เหมือนกัน แต่ไม่นึกเลยว่าเธอมาใช้รับบทลงโทษของสัญญาแทน ดูจากที่มีคำขยายว่า ‘ส่วนใหญ่’ แสดงว่าไม่ได้ลบล้างบทลงโทษได้ทั้งหมด กระนั้นร่างจริงก็ไม่ถึงกับตาย

ชินยูซึ่งถามขึ้น

“พี่สาวคนนั้นไปแล้วหรือคะ”

“น่าจะ”

ไม่จำเป็นต้องถามว่าทำไมเธอถึงไป คิดๆ ดูแล้วฮันซูยงอยู่กับผมไปก็ไม่มีอะไรดีต่อเธอ

- ยังไงช่วงนี้กลุ่มดาวก็สนับสนุนน้อยลงเพราะฉันไปไหนมาไหนกับนายอยู่แล้ว

ผมจะต้องกลับไปรวมตัวกับสมาชิกกลุ่มซุงมูโรในอีกไม่ช้า และพวกเขา ก็จะตั้งตัวเป็นศัตรูกับฮันซูยงไม่ต่างอะไรจากยูซังอา

- ชี คนที่ไม่ได้รับความไว้วางใจก็ต้องใช้ชีวิตแสนเศร้าต่อไปสินะ

ฮันซูยงจะต้องกลับไปโดดเดี่ยวลำพังอีกครั้ง ถึงจะแค่ไม่นาน แต่ผมเองก็เผลอเข้าใจผิดคิดไปว่าเธอเป็นสมาชิกกลุ่มเดียวกับพวกเรา บริเวณที่ร่างแยกอวตารสลายกลายเป็นผงมีโนตหนึ่งแผ่นกับเหรียญจำนวนหนึ่งวางทิ้งไว้

‘คำข้าว’

ช่างเป็นการบอกเล่าที่สมกับเป็นเธอจริงๆ

ราวกับช่วงเวลาทั้งหมดที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้กลายเป็นไร้ความหมาย ร้างแยก
ของเธอสลายปลิวไปตามสายลมจากแม่น้ำฮั่นที่พัดผ่านเข้ามาในซากตึก เพียงแต่
ผมยังสงสัยอยู่เรื่องหนึ่ง ในเมื่อสามารถใช้ร่างแยกอวตารให้ ‘ตายแทน’ ได้ แล้ว
เพราะเหตุใดฮั่นซูของถึงได้ยอมอยู่กับผมมาจนถึงตอนนี้...

ผมไม่รู้เลย

เหมือนกับที่ผมอ่านใจซึ่งอ่านไม่ได้ ผมเองก็อ่านใจฮั่นซูของไม่ออกเช่นกัน
เพราะ ‘สามวิธีรอด’ ที่อธิบายทุกอย่างให้ผมรู้ไม่ได้บอกให้ทราบเรื่องพวกนี้

“พวกเราถูกรู้กันเถอะครับ”

ตอนนั้นเอง ความรู้สึกประหลาดก็ถาโถมเข้าใส่พร้อมกับความรู้สึกเจ็บแปลบ
มุ่มมอมนักอ่านพระเจ้า?

ผมหันไปมองทางทิศที่ความรู้สึกนี้พุ่งมาโดยสัญชาตญาณ แต่ก็ไม่เห็น
อะไรเลย... ดูท่าว่าผมคงจะเข้าใจผิดไปเอง

“เจ้าโง่”

ฮั่นซูของเอ่ยพลางมองไปยังทิศที่ตั้งของซากตึกจากบนอาคารสูงที่อยู่
ห่างออกมาไม่กี่กิโลเมตร สายลมเย็นจากแม่น้ำฮั่นทะลุผ่านทางเกยยีนที่ฉีกขาด
เสียดแทงผิวกายจนหนาวเหน็บ หญิงสาวก็ตรึมฝิปากแน่นในขณะที่พูดพึมพำกับ
ตัวเอง

“...น่าจะสร้างทำเป็นตามหากันหน่อยไม่ใช่หรอไง”

ทั้งๆ ที่พูดแบบนั้น แต่เธอเองก็รู้ดีว่าไม่มีทางเป็นไปได้ มันเป็นเรื่อง
แน่นอนอยู่แล้ว เธอเองก็เป็น ‘นักอ่าน’ คนหนึ่งเหมือนกันนี่นะ

ฮั่นซูของเปิดเมมโมในสมาร์ตโฟนแล้วเริ่มบันทึกอะไรบางอย่าง เธอเขียน
ลงไปตามที่ได้รับแรงบันดาลใจ มันเป็นนิสัยที่แก้ไม่ได้ของนักเขียน

「ต่อไปอ่านหนังสือเยอะก็ไม่ใช่ว่าจะเข้าใจมนุษย์ได้ดี」

“...เอาเถอะ ไว้คงได้พบกันอีก”

เธอไม่อาจรู้ได้ว่าฉากจบที่คิมดกจาต้องการคืออะไร แต่ทราบได้ทีพวกเขา

ยังคงมุ่งหน้าไปสู่ฉากจบนั้น พวกเธอก็จะได้พบกันอีกแน่นอน

「เมื่อพบกันอีกครั้ง พวกเราจะกลายเป็นศัตรูหรือพันธมิตร เธอไม่อาจรู้ได้เลย」

ฮันซุยของปิดส마트โฟน ก่อนจะสาวเท้าก้าวเดินไปตามทางของตัวเอง

ช่วงเข้าผ่านไประหว่างรวดเร็ว

บ่ายวันนั้น ค่าความเร็วและค่าพลังเวทของชินยูซิงก็พุ่งสูงแตะเลเวล 60 ซึ่งเป็นขีดจำกัดของชินาริโอได้สำเร็จ ผมรู้สึกได้ว่าใกล้ถึงเวลาแล้ว จึงขอซื้อสัญญาผู้สนับสนุนมาจากบียอง บียองบนานา ดูแต่ก็ยอมส่งหนังสือสัญญาให้ผม

- เจ้ารู้ใช่ไหมว่าทำแบบนี้ไปก็ไม่อาจเปลี่ยนแปลงภัยพิบัติได้

...

- เด็กคนนั้นในตอนนั้นไม่ได้เชื่อมโยงโดยตรงกับภัยพิบัติในอนาคต ภัยพิบัติมาจากเส้นโลกในเอกภพที่แตกแขนงออกไป ต่อให้ตัวตนทั้งสองถูกเชื่อมต่อเข้าหากัน ประวัติศาสตร์ก็...

‘เลิกพาล่ามไร้สาระได้แล้ว เอาสัญญามา’

หลังจากเขียนสัญญาเสร็จผมก็ส่งให้ชินยูซิง

“ตอนนี้ฉันไม่มีอักษร ไม่สามารถให้เธอพิมพ์ลงได้เหมือนพวกกลุ่มดาว แต่ฉันมีเหรียญเยอะมาก”

...

“ถ้าไม่ชอบจะไม่ทำสัญญากันก็ได้ แต่ถ้าทำสัญญากับฉัน เธอจะไม่เสียใจแน่นอน”

“ถ้าตกลงก็จะทำสัญญากับกลุ่มดาวอื่นไม่ได้ใช่ไหมคะ”

“ใช่ แต่ไม่ต้องกังวลนะ เพราะฉันจะไม่เข้าไปก้าวก่ายอย่างพวกผู้สนับสนุนคนอื่น”

ชินยูซิงนั่งลงอยู่ครู่หนึ่ง แต่แล้วก็พยักหน้าคล้ายกับตัดสินใจได้

“ได้ค่ะ ยังไงหนูก็ตัดสินใจจะเชื่อคุณลงอยู่แล้ว”

[สัญญาผู้สนับสนุน ถูกลงนามเสร็จสมบูรณ์]

[คุณกลายเป็นผู้สนับสนุนของอวตาร ‘ชินยูซิง’]
 แสงสว่างจนทำให้ตาพร่าโอบล้อมผมกับชินยูซิงเอาไว้ แต่ข้อความที่เด่น
 ขึ้นมากกลับไม่ได้ดีต่ออะไรต่างจากลำแสงเจิดจรัสนั้น
 [คุณไม่ใช่กลุ่มดาวจึงไม่อาจใช้สิทธิ์ส่วนใหญ่ของกลุ่มดาวผู้สนับสนุนได้]

<รายการสิทธิ์ที่คุณสามารถใช้งานได้>

1. สนับสนุนอวตาร
2. ส่งเสริมอวตาร

ก็นะ ผมคาดการณ์ไว้แล้ว ตอนนี้คงได้แค่นี้ไปก่อน
 [กลุ่มดาว ‘นักโทษรัตเกล้าทองคำ’ พนลมหายใจทางจุมูก]
 [กลุ่มดาว ‘จอมวางแผนลับ’ แสดงความยินดีกับการทำสัญญาแรกของคุณ]
 [คุณได้รับเงินสนับสนุน 5,000 เหรียญ]
 [กลุ่มดาวจำนวนมากต้องการเป็นกลุ่มดาวผู้สนับสนุนของคุณ]
 ปฏิบัติของของกลุ่มดาวอื่นแรงเหลือเกิน แตกต่างจากตอนลือสรวงพิลดู
 คราวนี้ผมได้ชินยูซิงมาเป็นอวตารของผมโดยตรง พวกกลุ่มดาวฝั่งที่ ‘ตามหา
 อวตาร’ จึงพากันคลั่งอยากได้ผม

ผมยังไม่ได้เป็นกลุ่มดาว แต่กลับเป็น ‘อวตาร’ ที่ครอบครอง ‘อวตาร’
 กลุ่มดาวที่ทำสัญญากับผมจะได้ตัวชินยูซิงไปอยู่ใต้การดูแลโดยอัตโนมัติ
 ยิ่งผมเพิ่มจำนวนอวตารด้วยวิธีการเดียวกันนี้มากเท่าไร จำนวนกลุ่มดาวที่ต้องการ
 ตัวผมก็จะยิ่งเพิ่มขึ้นมากเท่านั้น

- ช่างจะแตกแล้ว...!

ผมหันหลังเมินเบียดของที่กิริตร้องอย่างมีความสุข แล้วกลับไปคุยกับ
 สมาชิกกลุ่ม

“ได้เวลาออกเดินทางกันแล้วละครับ ข้ามแม่น้ำฮันกันเถอะ”

“แต่ยังหาสะพานไม่ได้เลยนะ จะไหวหรอคะ”

“พวกเราจะว่ายน้ำข้ามไปครับ”

“คะ?”

“วายนน้ำเป็นโซ่มัยครับ”

“วายเป็นอะ แต่...”

ยูซังอามองผมสลับกับแม่น้ำฮันด้วยสีหน้าเป็นกังวล

ผมเข้าใจว่าเธอกังวลเรื่องอะไร ระดับน้ำในแม่น้ำฮันเพิ่มสูงขึ้นอีก จำนวนของอิกทีโอซอร์สที่ว่ายวนเวียนอยู่ใต้น้ำมีเยอะกว่าเมื่อวาน พวกมันแต่ละตัวอยู่ระดับ 7 กันทั้งนั้น ซินยูซึงพูดขึ้น

“หนูวายนน้ำไม่เป็น...”

“เธอเกาะไถ้นี้ไป”

ผมส่งกล่องโฟมที่หามาไว้ก่อนแล้วให้ไป ก่อนจะรบกวนให้ยูซังอาช่วยผูก [ใยแมงมุมอาร์คเน] ไว้กับกล่อง

“ไปกันเถอะครับ”

พอเห็นผมกระโดดลงไปในแม่น้ำฮันอย่างไม่ลังเล ยูซังอาก็กระโดดตามทันที ซินยูซึงดูจะกลัวนิดหน่อย แต่เด็กน้อยก็เกาะกล่องโฟมเอาไว้แล้วตีขาในแม่น้ำ

สายน้ำเย็นโอบล้อมร่างกายของพวกเรา กลิ่นเหม็นคาวของพวกสัตว์ประหลาดที่ไม่คุ้นเคย การเคลื่อนไหวของอิกทีโอซอร์สเริ่มเปลี่ยนแปลงไป ยูซังอากำขึ้น

- จะไม่เป็นไรจริงๆ เหรอคะ

แน่นอนว่าเป็น แต่ถ้าคำนวณเวลาที่พวกเราหนีเลือกก็มีแค่วิธีนี้เท่านั้น ที่มั่นใจได้มากที่สุด

- ถ้าสถานการณ์อันตรายขึ้นมาจริงๆ ให้หลบออกไปทันทีครับ

- ...อะ

- แต่ก่อนที่จะอันตรายขึ้นมาจริงๆ นั้น ช่วยทำตัวเหมือนมันอันตรายที่ นะครับ

- ค่ะ?

- ต้องทำแบบนั้นยูซังถึงจะปลุกพลังได้เร็วขึ้นครับ ต้องทำให้เกิดวิกฤตขึ้นมา เข้าใจนะครับ

ผมลากกล่องโฟมแล้วว้ายไปยังใจกลางแม่น้ำฮัน การที่ผมตั้งใจให้ซินยูซึง

ไม่ต้องกังวลอะไรและมุ่งมั่นแต่กับการเพิ่มเลเวลสกิล แท้จริงแล้วมีเหตุผลซ่อนอยู่
มันอาจจะไม่ได้แสดงให้เห็นบนหน้าตาของคุณลักษณะ แต่เธอมีความ
สามารถในการปรับตัวเข้ากับสถานการณ์และสภาพแวดล้อมอยู่ด้วย

เด็กผู้หญิงธรรมดาไม่มีทางเอาตัวรอดมาได้จนถึงชั้นรีโอที่ 5 หรือ

เธออาจจะเป็นเด็กน้อยจิตใจดี แต่ภายในของชินยูซึ่งไม่ได้เรียบง่ายขนาด
นั้น เมื่อสถานการณ์บีบคั้นเธอก็ลงมือฆ่าสัตว์เลี้ยวของตัวเอง ฆ่าพวกผู้ใหญ่
เก็บซ่อนตัวตอนที่แท้จริงเอาไว้เพื่อให้ได้รับความเห็นใจจากผู้แข็งแกร่งกว่า ชินยูซึ่ง
เป็นเด็กแบบนั้น ตั้งแต่ตอนที่ได้พบกันครั้งแรก ในหัวสมองของเด็กคนนี้ก็คิด
คำนวณอะไรหลาย ๆ อย่างเอาไว้แล้ว

ผมหันไปพูดกับชินยูซึ่งที่กวาดตามองไปรอบ ๆ

“ยูซิงอา”

“คะ...คะ!”

“อย่าหิโนะ”

“...”

“ถ้าหนีไปละก็ เธอจะไม่มีวันกลับมาได้อีกเลย”

ปากของชินยูซึ่งที่อ้าออกเล็กน้อยหุบลง เธอเป็นเด็กที่เรียกว่ามีไหวพริบ
มากกว่าจะเรียกว่าฉลาด

“ทำในสิ่งที่เธอทำได้”

เล่ห์กลของเธอจะใช้ไม่ได้ผล เพราะที่นี่ไม่มีใครคอยช่วยปกป้องด้วย
เหตุผลว่าเธอเป็นเด็กอีกต่อไปแล้ว

“...ทราบแล้วค่ะ”

เพียงแค่รู้ความหวาดกลัวก็เปลี่ยนไปเป็นปณิธานที่ตั้งมั่น

[ตัวละคร ‘ชินยูซิง’ เปิดใช้งาน ‘สายใยการสื่อสารอันหลากหลายระดับสูง

Lv.3!]

จิตสังหารธำโสมเข้าไปใส่จากรอบด้าน เหล่านักล่าผู้เล็งเหยื่อเพิ่มจำนวนขึ้น
เท่าที่มองเห็นเหนือผิวน้ำก็มีราว ๆ สิบตัว เป็นจำนวนที่มากเกินไปจนจะจัดการได้
ไหวในครั้งเดียว แต่ถ้าคิดจะหนีก็ย่อมหนีได้พ้น เพราะแค่หลบออกไปจากแม่น้ำ
อัน พวกอิกิโอสอร์สก็ไล่ตามมาไม่ได้แล้ว

“คุณดกจา!”

ยูซังอสงเสียงร้องเตือน การโจมตีของพวกอิกทีโอซอร์สเริ่มขึ้นแล้ว เขี้ยวแหลมคมของอิกทีโอซอร์สพุ่งเข้าใส่พวกเราอย่างพร้อมเพรียงจากรอบทิศ

[‘คมดาบแห่งศรัทธา’ ถูกเปิดใช้งาน]

ผมตวัดดาบแทงทะลุปากของอิกทีโอซอร์สตัวหนึ่งที่พุ่งมา ร่างของมันพลิกกระแทกจนน้ำในแม่น้ำกระหนอก ผมลอยกระเด็นขึ้นไปกลางอากาศพร้อมกับคลื่นที่ซัดอย่างรุนแรง พอเหลียวกลับไปมองก็พบว่าชินยูซังทำกล่องโฟมหลุดมือและกำลังลอยคว้างอยู่กลางอากาศเช่นกัน

สายลมพัดผ่าน ยูซังอาศัยไยแมงมุมออกไปหาชินยูซัง การผสมผสานกันระหว่าง [กฎการเดินเล่นฉบับเฮอร์มึส] กับ [ไยแมงมุมอาร์คเน]

ในระหว่างที่ยูซังอารับตัวชินยูซังไว้ได้อย่างปลอดภัย ผมก็ใช้อิกทีโอซอร์สที่ตายแล้วตัวหนึ่งเป็นฐานเหยียบ แล้วเริ่มตวัดดาบเข้าใส่เหล่าอิกทีโอซอร์สที่เข้ามาใกล้

“ทางนี้! ไ้อ้พวกเวร!”

ฝูงอิกทีโอซอร์สนับสิบแหวกว่ายทวนกระแส น้ำพุ่งมาทางผม น้ำในแม่น้ำกระเพื่อมจนกลายเป็นคลื่นยักษ์ ผมยืนโง่งนงนไปมาอย่างสับสนอยู่บนซากอิกทีโอซอร์ส สูดลมหายใจเข้าลึกในขณะที่พยายามทรงตัวให้ได้

ถ้าใช้ [เส้นทางแห่งสายลม] คงพ้นวิกฤตนี้ไปได้ง่ายๆ แต่ทำแบบนั้นจะไม่ดูน่าเกรงใจเท่าที่ควร

“คุณลุง!”

ชินยูซังที่ยูซังอากาศไว้มีสีหน้าร้อนใจ คมเขี้ยวมากมายกัดทะลุเนื้อของผมยังคงเอาแต่กวัดแกว่งดาบไม่หยุด อิกทีโอซอร์สตัวหนึ่งได้รับบาดเจ็บหนักจนยอมล่าถอยไป แต่จำนวนของพวกมันก็แทบไม่ได้ลดลงเลย เลือดที่ไหลทะลักไม่ได้อุ่นร้อน หว่าเย็นเยเยือกจนทำให้ร่างกายหนาวสะท้าน ลมหายใจหอบถี่ขึ้นเรื่อยๆ แต่ผมยังคงยิ้มได้

ร้อนร่นกว่านี้สิ

กระวนกระวายให้ยิ่งกว่านี้

สิ้นหวังให้มากกว่านี้

ต้องทำแบบนี้

ฉีกกกก!

บริเวณที่ถูกคมเขี้ยวของอิกทีโอซอร์สก็แตกกลายเป็นแผลหะหะน่าเกลียด
น่ากลัว เลือดไหลกระฉูดออกมาจากผิวหนังที่ถูกฉีกกระชาก

「ไม่ใช่-!」

เสียงข้อความดังก้องโสตประสาทราวกับจะฉีกแก้วหูให้ขาด

[คุณลักษณะของตัวละคร ‘ซินยูซิง’ เข้าสู่กระบวนการวิวัฒนาการ!]

[อวตาร ‘ซินยูซิง’ เข้าสู่สถานะแปรสภาพ!]

นัยน์ตาของซินยูซิงกลายเป็นสีขาวสว่างเหมือนตอนที่อิกิลยงทุ่มเทใช้พลัง
ทั้งหมด มันเป็นไปตามแผนการที่ผมคิดไว้ ทั้งหมดที่ผมทำลงไปก็เพื่อชักนำ
ให้ซินยูซิงมาถึงจุดนี้

[ตัวละคร ‘ซินยูซิง’ เปิดใช้งาน ‘ฝึกสัตว์ Lv.9’!]

ออราพลังเวทเลเวล 60 แผ่ซ่านออกมาดูจ่น้ำตก ก่อนจะไหลไปทั่วผิวน้ำ
ในแม่น้ำอัน จิตสังหารของอิกทีโอซอร์สที่เคยพุ่งเข้าโจมตีพวกเราแปรเปลี่ยนเป็น
ลังเล ราวกับพวกมันมีปฏิกิริยาตอบสนองต่อจิตวิญญาณอันแข็งแกร่ง ร่างของ
อิกทีโอซอร์สสั่นเทาในขณะที่ส่งเสียงร้องครางโหยหวน

โฮกกกก!

จำนวนอิกทีโอซอร์สที่เห็นเหนือผิวน้ำเพิ่มมากขึ้น

เมื่อครู่มีประมาณสิบตัวได้ แต่ตอนนี้เพิ่มเกินยี่สิบตัวไปแล้ว และถ้ารวม
กับพวกที่อยู่ใต้น้ำละก็ หมายความว่าอิกทีโอซอร์สมากกว่านั้นเป็นเท่าตัวกำลังมา
รวมตัวกันอยู่ตรงบริเวณนี้

เพียงครู่พวกอิกทีโอซอร์สก็หันมาจ้องผม พวกมันกำลังสับสนจึงแผ่จิต
สังหารที่รุนแรงยิ่งกว่าเดิม

ให้ตายเถอะ ล้มเหลวจ้ะเธอ

“คุณยูซิงอา!”

ช่วยไม่ได้ แผนรับมือที่ดีที่สุดตอนนี้คือใช้อักระของยูซิงอาช่วยให้
พวกเราหลบหนีออกไปจากที่นี้อย่างรวดเร็ว ยูซิงอาพยักหน้าก่อนจะปล่อยด้าย
ออกมา พร้อมกันนั้นก็หลบหลีกพวกอิกทีโอซอร์สแล้วขยับเข้ามาใกล้ผม ผม

ตะโกนเรียกซินยูซิ่ง

“ยูซิ่งอา! พอเถอะ ซินยูซิ่ง!”

แต่ซินยูซิ่งไม่ตอบอะไร เกลียวลื่นรอบกายกระเพื่อมรุนแรงขึ้นซ้ำ ๆ
ตอนนั้นร่างของเธอห่อหุ้มไว้ด้วยออร่าสีน้ำเงินสว่าง

พลันบังเกิดน้ำวนขึ้นกลางแม่น้ำอัน

ผมโดนคลื่นซัดเข้าไปจนไม่มีจังหวะให้ลงมือทำอะไรเลย พวกอิกิโธซอร์ส
รอบ ๆ ต่างก็บิดร่างร้องโหยหวน ผมเกาะเกล็ดของมันทันหุดหวิด แล้วใช้แรง
หนีศูนย์กลางเหวี่ยงตัวเองออกมา เอาตัวรอดได้ในที่สุด

วินาทีต่อมา

น้ำสาดกระเซ็นพวยพุ่งขึ้น อิกิโธซอร์สที่มีขนาดใหญ่ราวห้าหกเท่าของ
อิกิโธซอร์สตัวอื่นปรากฏกายอย่างซ้ำ ๆ มันตัวใหญ่มากเสียจนผมแทบคิด
ไม่ออกเลยว่านั่นใช่อิกิโธซอร์สจริงหรือเปล่า มันใหญ่ยิ่งกว่าเจ้าแห่งท้องทะเล
ที่ผมเคยเข้าไปเสียอีก

หมวดของมันสะบัดไปมาดูดุร้าย แวต่ายเยอหยิ่งดั่งผู้ปกครองเผ่าพันธุ์
หนึ่ง เหล่าอิกิโธซอร์สรอบด้านโค้งหัวลงหาผิวน้ำ

[เผ่าพันธุ์สัตว์ทะเลระดับ 5 ‘ควีนมีร์บาร์ด’ ปรากฏตัวขึ้นแล้ว!]

...บัดซบ ทำไมต้องเรียกไอ้ตัวนี้ออกมาด้วย

ผมรู้ว่าพรสวรรค์ของซินยูซิ่งช่างโดดเด่น แต่ไม่นึกเลยว่าเธอจะมีพรสวรรค์
ขนาดเรียก ‘ควีน’ ออกมาได้แบบนี้

สัตว์ประหลาดที่แข็งแกร่งเทียบเท่าภัยพิบัติระดับเล็ก

จังหวะที่ผมตั้งใจจะเปิด [นิกมาร์ก] เพื่อใช้ [เส้นทางแห่งสายลม] เสียงของ
ยูซิ่งอา ก็ดังขึ้นเสียก่อน

“...คุณดกจา?”

พอหันไปมองก็พบว่าร่างของซินยูซิ่งลอยอยู่กลางอากาศ

ซินยูซิ่งเดินเข้าไปใกล้ร่างของสัตว์ประหลาดตามทางเดินออร่าที่เชื่อมต่อ
ไปยังควีนมีร์บาร์ด ควีนมองหน้าซินยูซิ่ง ซินยูซิ่งมองหน้าควีน ก่อนที่มือเล็ก
ของเธอจะลูบสันจมูกของควีนซ้ำ ๆ

กระแสน้ำเริ่มสงบลง อิกิโธซอร์สที่อยู่เหนือผิวน้ำหายตัวไปอย่างไร้

ร่องรอย ตอนที่ผมหันกลับไปมองซินยูซึ่งอีกครึ่ง เธอก็ไปนั่งอยู่บนหัวของควีนแล้ว

ผมเพิ่งจะตระหนักได้ถึงความจริงที่ว่าซินยูซึ่งยิ่งใหญ่แค่ไหน

เจ้าแห่งสัตว์อสูร ผู้ปกครองสัตว์ประหลาดทั้งมวล

สิ้นยาน์ตาของซินยูซึ่งค่อยๆ กลับมาเป็นเหมือนเดิม และเด็กน้อยก็กำลังมองหน้าผมราวกับไม่มีเรื่องอะไรเกิดขึ้น เธอเซ็ดเลือดกำเดาพลางเอ่ย

“ไปกันเถอะค่ะ คุณลุง”

ผมพยักหน้า

ทดลองอ่าน